

Postel

Na chmel jsem jezdil vždycky rád. Takovou srandu jsem si nemohl nechat ujít. Na střední škole jsem jezdil ještě jako studentík, na vysoké už jako pedagogický dozor. Po mnoha brigádách jsem se stal skutečným mistrem v komunikaci s jézédáky a poslední roky před revolucí mě hovory s nimi činily dokonce již i jisté potěšení. Nikdy nezapomenu, jak mě například opilý předseda JZD prosil, ať to tam celé podpálím, že má jejich družstvo mimořádně výhodnou pojistku.

Jednou nás ubytovali v pěti na pokoj pro šest. Pět mladejch asáků a šestá postel volná. Říkalo se, že ještě někdo přijede. Později se začalo proslýchat, že k nám dají paní doktorku Pěničkovou z katedry matematiky. Asi nikdo z nás tomu nevěřil, byla to distingovaná dáma středního věku. Dát ji k nám na pokoj? Nesmysl!

Z matiky tam s námi na pokoji ještě byl Ravana, takovej mladej kluk s úchylným smyslem pro humor. Věděl, že s kamarády chodíme do hospody, na chmelu se nic jinýho stejně dělat nedalo, a že se často vracíme až hodně po půlnoci. Paní doktorka opravdu přijela a Ravana vymyslel ďábelský plán. Sundal z postele mé povlečení a dal ho na její postel. Když paní doktorka vstoupila, ukázal na mou postel a vysvětlil jí s ledovým klidem, že je to jediná volná postel v místnosti.

Nezklamala paní doktorka ani já. Paní doktorka ulehla za soumraku do mé postele, já se vrátil za úsvitu a ulehl tamtéž. To divné chlupaté v mé posteli jsem popadl a vyhodil ven. Usnul jsem spánkem nevědoucích a zdály se mně určitě samé krásné sny...

Paní doktorka prý do rána stepovala před ubytovnou. Po zbytek chmelu mě považovala za absolutního vyvrhele hodného opovržení a dávala to dostatečně najevo. Začalo být pořádné dusno, mohl jsem úplně za všechno. Na naší česačce byla sušička, kde se sušil chmel i z její česačky a tak jsme byli neustále v podezření, že jim jejich chmel krademe. Marně jsem jí vysvětloval, že prostě pracujeme rychleji, protože jsme více sehraní a po těch létech i leccos opravím. Paní doktorka byla na chmelu poprvé a čas promrhávala marnými hádkami se strojníky. Ti místo, aby opravovali její česačku, chodili na naši na pivo. Dnes bych asi reagoval jinak, ale přiznám se, že v té pohnuté době mně problémy paní doktorky byly úplně ukradený. Myslel jsem si, že jí Ravana řekne, že to byl vtip, ale nedočkal jsem se. Obávám se, že to neví dodnes.

Asi týden po této události jsem jel s traktorem z vesnice, kde byly česačky, do vesnice, kde byla ubytovna. A ejhle, stopař! Tak nějak se do toho kraje nehodil a na první pohled vypadal jako slušný člověk, tak jsem mu zastavil. Chtěl na ubytovnu, proč ne, svezl jsem ho. Ještě jsem vezl kamaráda a nějak přišla řeč na Pěničkovou a tak jsme ji proprali skrz naskrz. Nit na ní nezůstala suchá. Dojeli jsme na ubytovnu a zeptal jsem se stopaře, za kým že vlastně jede. Odpověď nemohla být lepší: „Já jedu za paní Pěničkovou, já jsem její manžel“...

V té době jsem dělal kandidaturu, dnes se tomu říká PhD., a asi za měsíc po chmelové brigádě jsem dostal papír se třemi navrženými oponenty. Když jsem se podíval, polil mě pot. Jedním z oponentů byl Pěnička. V duchu jsem se již loučil s titulem, když zazvonil telefon. Na druhém konci se nesměle ozvalo: „Tady Pěnička. Víte, já vám radši volám, abyste neměl zbytečné obavy. Já vám chci jen říct, že co jste dělal s mojí manželkou v posteli, mě nezajímá. Mě zajímá hlavně vaše práce a ta se mně líbí. Tak jsem vám to chtěl říct. Tak nashledanou.“

... Jak jsem říkal, ten stopař vypadal už z dálky jako slušný člověk. Tak nějak se do toho chmelového panoptika ani trochu nehodil.